

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **NEPTUN GROUP, s. r. o.**
se sídlem Rumunská 24/32, Praha 2
zastoupen Mgr. Martinem Sobkem, advokátem
se sídlem U Císařských lázní 368/7 Teplice

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2023, č. j. MZP/2023/211/2046, sp. zn. ZN/MZP/2023/211/260

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

8/2024

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, Odboru výkonu státní správy I. (dále jen „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto jeho odvoláním proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, Odboru ochrany prostředí, Oddělení ochrany přírody a krajiny (dále též „MHMP“ nebo „Magistrát“) ze dne 17. 8. 2023, č. j. MHMP 2333212/2022, jímž nebyla žalobci podle § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“ nebo „zákon o ochraně přírody a krajiny“) povolena výjimka ze zákazů stanovených v § 50 odst. 2 téhož zákona ze základních podmínek ochrany zvláště chráněných druhů živočichů, konkrétně ze zákazů držet, dopravovat, prodávat a nabízet za účelem prodeje jedince druhu rak bahenní (*Astacus leptodactylus*) z důvodu jejich dovozu z Turecka do České republiky a následného prodeje koncovým zákazníkům (do velkoobchodů, maloobchodů a restaurací), a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobce žádostí ze dne 18. 10. 2021 požádal Magistrát o výjimku dle § 56 ZOPK, neboť má záměr dovážet raky za účelem jejich prodeje do velkoobchodu, maloobchodu a restaurací tak, že rak bahenní (dále též „rak“) bude po celou dobu v oddělených kádích, nebude proto moci dojít ke kontaktu dovážených raků s volně žijícími raky na území ČR nebo v rámci EU. Po dovozu hodlá chovat raky v akvakultuře na zde uvedené adrese ve školce s bazénem o zde uvedených rozměrech, objemu litrů s provzdušňováním. Tato akvakultura byla schválena Městskou veterinární správou v Praze Státní veterinární správy. K tomu doložil doklad o schválení ze dne 12. 8. 2020 a registrační lístek provozovny vydaný Českomoravskou společností chovatelů ze dne 4. 8. 2021. Dle žádosti žalobce plánoval dovážet raka z Turecka, kde je podle informací žalobce jeho produkce a vývoz běžnou záležitostí. V příloze žádosti doložil studii univerzity v Turecku ze dne 20. 12. 2018. Z ní dle žalobce vyplývá, že z Turecka jsou exportováni raci bahenní do většiny států EU i jiných, tedy je vývoz v souladu s právními předpisy Turecka (dále též „žádost“). Proti nevyhovujícímu rozhodnutí Magistrátu žalobce brojil odvolání, v němž namítal obdobně jako v podané žalobě. Žalovaný odvolání zamítl s poukazem na důkazní břemeno žalobce a ve smyslu judikatury správních soudů, poukázal na účel zákona o ochraně přírody a krajiny dle § 1, v souladu se závěry prvostupňového správního orgánu vážil správním uvážením protichůdné zájmy, tedy zájem na ochraně zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů ve smyslu § 56 ZOPK a konkrétní zákazy formulované v § 50 téhož zákona. Zhodnotil zjištěný skutkový stav a právní posouzení Magistrátem, které shledal strohé, ale postačující pro přezkoumání zákonnosti prvostupňového rozhodnutí a z důvodů v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedených postupu Magistrátu přisvědčil a odvolání zamítl.

II. Žaloba

3. Žalobce v žalobě stručně popsal skutkový stav a v *prvním žalobním bodu* namítal nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí pro absenci řádného odůvodnění a vypořádání se s jeho námitkami. K tomu poukázal na čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a domáhal se zrušení rozhodnutí soudem dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tvrdil, že správní orgány obou stupňů

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

8/2024

pochybily, když své rozhodnutí nedokázaly odůvodnit v souladu se zákonem a relevantní judikaturou. Dále se nevypořádaly se všemi jeho námitkami a nebyly schopny v odůvodnění uvést veškeré skutečnosti, kterými se měly zabývat. Konkrétně se žádný ze správních orgánů nevypořádal s jeho námitkou, že díky dovozu raků nedojde k ilegálnímu odchovu volně žijících raků v ČR, což zakládá veřejný zájem, a že žalobce touto svou činností nepřímou přispívá k ochraně populace raka v ČR. Oba správní orgány označily toto tvrzení žalobce za nepravdivé, ale neuvedly, z jakého důvodu tomu tak je. Postup správního orgánu spočívající v prosté negaci tvrzení žalobce není možné považovat za adekvátní odůvodnění správního rozhodnutí.

4. Dále žalobce tvrdil, že v žalobou napadeném rozhodnutí není jakkoli odůvodněno, proč v původním rozhodnutí o udělení výjimky byla jeho činnost shledána v souladu se ZOPK a veřejným zájmem, ale v prvostupňovém rozhodnutí v nyní projednávané věci je uveden pravý opak, přestože tato změna názoru a hodnocení není opřena o jakékoli nové skutečnosti. K tomu citoval z rozhodnutí o udělení výjimky (*poznámka*: předchozí rozhodnutí MHMP ze dne 8. 12. 2021 č. j. MHMP 2026469/2021, sp. zn. S-MHMP 1666808/2021, jímž bylo k žádosti žalobce (ze dne 18. 3. 2021) povolena výjimka dle § 56 ze zákazu dle § 50 odst. 2 ZOPK zasahovat do přirozeného vývoje, konkrétně pro možnost držení, dopravování, prodávání a nabízení za účelem prodeje jedinců druhu raka bahenního za účelem jejich dovozu z Turecka a následnému prodeji koncovým zákazníkům, od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí do 31. 12. 2026. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného v přezkumném řízení dle § 97 odst. 3 ve spojení s § 98 správního řádu rozhodnutím ze dne 1. 9. 2022, č. j. MZP/2022/500/1448, sp. zn. ZN/MZP/2022/500/199, pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a absenci všech povinných náležitostí vyžadovaných § 56 odst. 7 ve spojení s § 5 odst. 3 písm. a) až d) ZOPK, dále jen „zrušené rozhodnutí Magistrátu“).
5. Dále žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že v řízení rezignoval na jakékoli prokazování zájmu na ochraně přírody, neboť měl za to, že je jím tvrzený důvod pro udělení výjimky v předcházení nelegálního lovu raků na území ČR obecně seznatelný již ze samotného tvrzení a není třeba je dále prokazovat dalšími podklady. Opětovně poukázal na to, že byl na základě zrušeného rozhodnutí Magistrátu platným držitelem výjimky. Namítal, že do nakládání s raky investoval částku přesahující jeden milion korun, proto by mělo být součástí zamítavého rozhodnutí rovněž zdůvodnění, v čem je veřejný zájem na zákazu dovozu raka vyšší než veřejný zájem na ochraně práv nabytých v dobré víře. Správní orgán měl provést test proporcionality při výkladu neurčitého právního pojmu „veřejný zájem“, na což oba správní orgány rezignovaly a stakovou otázkou se nevypořádaly.
6. Dále k žalovaným tvrzením riziku zavlečení chorob přenášených raky do populace raků v ČR a souvisejícímu požadavku správních orgánů na kontrolu osob, které s živými raky nakládají, žalobce poukázal na podklady pro rozhodnutí, dle kterých veškeré raky dovezl a v budoucnu hodlal dovést pomocí letecké dopravy, při které zásilka živých zvířat do ČR podléhá veterinární kontrole a dohledu. Stejně tak je pobyt raků a jejich zdravotní stav dozorován ze strany ČIŽP. Proto mu není jasné, proč je v odůvodnění rozhodnutí označeno riziko zavlečení nákazy do ČR jako vysoké, ani jak by kontrola, která by měla být dle správních orgánů prováděna, mohla napomoci takové riziko snížit.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

8/2024

7. Dle žalobce činí všechna uvedená pochybení v obsahu odůvodnění rozhodnutí správních orgánů jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná.
8. Ve vazbě na výše uvedené žalobce ve *druhém žalobním bodu* rozvinul námitku porušení zásady legitimního očekávání a rovného zacházení, neboť dle jeho informací a internetové prezentace je společnost PATRIK Holding s. r. o. od roku 2012 platným držitelem výjimky pro dovoz raků do ČR z Arménie a Bulharska v živém stavu ve speciálně upravených kontejnerech. Tito raci jsou následně volně podáváni na trzích nebo dodáváni do restaurací a cateringových společností. Žalobce jednal v dobré víře a legitimně očekával shodný výsledek jako tomu bylo u PATRIK Holding, proto o udělení výjimky požádal, avšak po jejím zrušení mu v rozporu s uvedeným principem výjimka znovu udělena nebyla. Správní orgány tak porušily zásadu legitimního očekávání a zásadu zákazu diskriminace, neboť nejméně v tomto jiném případě za stejných podmínek výjimku vydaly, ale žalobci ji vydat odmítly. Tím způsobily nezákonnost a nepřezkoumatelnost svých rozhodnutí. K tomu žalobce poukázal na judikaturu Ústavního soudu a konstatoval, že požádal podle zákona o svobodném přístupu k informacím MHMP o sdělení dalších výjimek, které byly pro dovoz a chov raků do ČR uděleny, které soudu dodá, jakmile je obdrží.
9. Ve *třetím žalobním bodu* žalobce tvrdil porušení povinnosti správního orgánu poučit účastníka řízení dle § 4 odst. 2 ve spojení s § 45 odst. 2 správního řádu. Namítal, že pokud měly správní orgány za to, že žalobce veřejný zájem v řízení neprokazuje, měly ho o této skutečnosti dle § 45 odst. 2 správního řádu poučit a vyzvat jej k nápravě takového nedostatku. Ani jeden tak však nepostupoval, čímž jednaly v rozporu se zákonem a tím zatížily předcházející řízení vadou, která činí jejich rozhodnutí nepřezkoumatelným. Rovněž rezignovaly na jakékoli poučení žalobce stran možných podmínek a opatření, za kterých by mu mohla být výjimka udělena.
10. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a další podání účastníků řízení.

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Nesouhlasil s tím, že by správní rozhodnutí nedostatečně reagovala na náhled žalobce, že dovoz raků z Turecka je v zájmu ochrany přírody, neboť tento žalobcův náhled nebyl nijak konkrétně specifikován a ničím doložen, a to v odvolání. Poukázal na to, že zrušené rozhodnutí Magistrátu bylo zrušeno právě pro nepřezkoumatelnost úvahy, ze které by bylo patrné, že požadovaná činnost je v zájmu ochrany i přírody. Odmítl, že bylo v daném řízení o povolení výjimky na místě učinit test proporcionality a poměřovat, v čem je veřejný zájem na zákazu dovozu raka vyšší než veřejný zájem na ochraně práv nabytých v dobré víře. Poukázal na ustanovení § 56 odst. 1 ZOPK s tím, že práva nabytá v dobré víře, resp. údajné investice žalobce nelze považovat za jiný veřejný zájem převažující nad zájmem ochrany přírody. Komerční dovoz raků je třeba označit za zájem čistě soukromý a dřívější nezákonné povolení nemůže požívat takové ochrany, která by snad mohla převýšit jasně artikulovaný zájem na ochraně zvláště chráněných druhů živočichů. Žalobce neuváděl, že exempláře raků budou dováženy letecky s veterinárním dohledem. Žalovaný považoval za zcela nereálné zajistit, aby skutečně u všech dovezených

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

8/2024

jedinců raků bylo možné vyloučit veškeré nakažlivé choroby včetně račího moru, proto byl možný přenos chorob použit jako podpůrný argument pro nepovolení výjimky. Nicméně zásadní pro výsledek řízení byla absence jiného veřejného zájmu či přínos dovozu z hlediska ochrany přírody. Povinnost disponovat výjimkou ze zákazu dle § 50 by dopadala na všechny články obchodního řetězce. Jednotlivé výjimky by Magistrát měl mít možnost kontrolovat ve smyslu § 56 odst. 7 ve spojení s § 5b odst. 5 ZOPK, což je v případě žalobcem navrženého obchodního modelu zcela nereálné.

12. K namítanému porušení zásady legitimního očekávání povolením výjimky jinému subjektu žalovaný upozornil, že legitimní očekávání, resp. ustálenou rozhodovací praxi nelze založit na postupu správního orgánu v rozporu s právními předpisy, jak tomu bylo u zrušeného rozhodnutí Magistrátu. Z právních předpisů neplyne, že by prokázání důvodu pro povolení výjimky mělo být povinnou náležitostí či snad přílohou žádosti, kterou by bylo třeba po žadateli požadovat a k jeho doplnění jej vyzývat. Ve smyslu judikatury NSS leží důkazní břemeno ohledně naplnění podmínek § 56 odst. 1 na žadateli.
13. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.
14. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného navrhl provést důkaz spisovou dokumentaci k rozhodnutím o povolení výjimek k chovu raků, které žalobce přiložil. Jednalo se o rozhodnutí Magistrátu ze dne 13. 7. 2016, č. j. MHMP 1204617/2016, sp. zn. S-MHMP 909415/2016 OCP a rozhodnutí ze dne 8. 6. 2021, č. j. MHMP 810831/2021, sp. zn. S-MHMP 358342/2021.
15. V replice k tomuto podání žalovaný uvedl, že po seznámení se s danými rozhodnutími Magistrátu je třeba označit je za nezákonná ze stejných důvodů, jako tomu bylo u zrušeného rozhodnutí Magistrátu, neboť také neobsahují předepsané náležitosti správního rozhodnutí o tzv. druhové výjimce. Zejména je patrná absence řádného odůvodnění pro jejich povolení dle § 56 odst. 1, jsou tedy nepřezkoumatelná. Jedná se ale o historická pravomocná rozhodnutí, která již v tuto chvíli nelze přezkoumat v přezkumném řízení. Zopakoval, že žalobce nemůže založit legitimní očekávání na nezákonném správním rozhodnutí, pokud tedy Magistrát historicky několikrát rozhodl v obdobné věci v rozporu s právním předpisem, nelze se úspěšně domáhat obdobného postupu. Vady obou správních rozhodnutí navržených k důkazu jsou zjevné již z jejich stručného textu a není tedy účelné, aby si soud vyžádal jejich spisovou dokumentaci. Rovněž se jedná o rozhodnutí v jiných věcech a jejich správní spisy by nemohly přinést žádné rozhodné skutečnosti v tomto řízení o žalobě.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze.

16. Při ústním jednání účastníci uváděli obdobně jako ve svých dosavadních podáních. Soud neprovedl důkazy navržené žalobcem, neboť jsou z části součástí spisového materiálu, ze kterého soud při přezkumu zákonnosti rozhodnutí správních orgánů vychází (důkazy označené v žalobě), z části jsou oběma stranám známy (zrušené rozhodnutí Magistrátu), důkaz spisovou dokumentací dvou rozhodnutí Magistrátu označených v replice žalobce soud neprováděl pro nadbytečnost, neboť se týkají jiných skutkových okolností a byla Magistrátem vydána v době předcházející zrušenému rozhodnutí Magistrátu. Současně je z nich bez dalšího zjevné, že jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a uplynuly

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

8/2024

zákonně lhůty pro jejich přezkum, jak správně podotkl žalovaný ve vyjádření k návrhům těchto důkazů. Jejich provedení soud proto považoval pro posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím za nadbytečné.

17. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, soud jej tedy ověřil z obsahu spisového materiálu a přistoupil k vypořádání žalobních bodů.
19. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti obou správních rozhodnutí, neboť její zjištění zpravidla vede ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí bez dalšího.
20. Podle ustálené judikatury správních soudů platí, že pokud správní soud přezkoumá nepřezkoumatelné správní rozhodnutí, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti také svůj rozsudek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91). Nejvyšší správní soud se problematikou nepřezkoumatelných správních rozhodnutí opakovaně zabýval a zastává názor, že o nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů jde zejména tehdy, pokud z jeho odůvodnění není patrné, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí (tyto důvody přitom musí vycházet z provedeného dokazování a musí být jasné a přesvědčivé) nebo jak se vypořádal s připomínkami a námitkami účastníků řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-118, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je přitom vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
21. V projednávané věci ale obě správní rozhodnutí, na něž soud hledí v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů jako na jeden celek, vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Je pravdou, že je prvostupňové rozhodnutí Magistrátu strohé, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ale splňuje náležitosti ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, dle kterého *V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.* Na tomto místě je třeba uvést, že žalobcova žádost Magistrátu neskýtala dostatek tvrzení a podkladů, ze kterých by bylo lze učinit závěr o možnosti povolení výjimky ze zákazů dle § 50 ZOPK ve spojení s § 56 odst. 1 téhož zákona raka bahenního, který je ve smyslu § 48 odst. 2 písm. c), odst. 5 ZOPK ve spojení s § 14 odst. 2, Přílohou III. bod 3 prováděcí vyhlášky (vyhláška č. 305/1992 Sb.) zvláště chráněným živočichem (ohroženým druhem). Ustanovení § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

8/2024

přítom stanoví základní podmínky ochrany zvláště chráněných živočichů, přičemž výjimku ze zákazu (§ 50 odst. 2) dle § 56 lze povolit v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody nebo v zájmu ochrany přírody na žádost toho, kdo zamýšlí uskutečnit škodlivý zásah. U zvláště chráněných druhů lze výjimku povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v odst. 2 tohoto zákonného ustanovení, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany (§ 56 odst. 1 ZOPK). V odstavci 7 ustanovení § 56 se pak uvádí, že v případě povolení výjimky ze zákazů u zvláště chráněných živočichů platí pro obsah povolení výjimky obdobně ustanovení § 5b odst. 3 ZOPK. Z něj pak ve vztahu k projednávané věci vyplývá, že rozhodnutí musí obsahovat označení druhů a množství živočichů, na které se má odchylný postup vztahovat, prostředky, způsob nebo metody povolené pro odchyt nebo zabíjení, důvod pro odchylný postup vycházející z odst. 1 nebo 2, podmínky a časové a místní okolnosti, za nichž lze takto postupovat a způsob kontrol, které bude orgán ochrany přírody stanovující odchylný postup provádět. Žádost žalobce, jak byla výše popsána, takový podklad pro rozhodnutí o povolení výjimky neposkytla, a ani v odvolání žalobce ničeho bližšího netvrdil a neprokazoval. V odvolání pouze v obecné poloze uvedl, že povolení požadované výjimky není v rozporu se zájmy ochrany přírody, a připustil, že je teoreticky možné, že by některý ze zákazníků raka vypustil do volné přírody, ale reálně zákazníci budou kupovat raky za účelem konzumace a při předpokládané ceně za jeden kilogram si lze jen těžko představit, že by zákazník takto drahého raka vypustil do volné přírody.

22. Za tohoto skutkového stavu naproti žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí komplexně žádost posoudil, vzal v úvahu, že je rak bahenní zařazen do Přílohy 3 prováděcí vyhlášky v kategorii ohrožený druh, shrnul právní úpravu přílehlající projednávané věci a vymezil zákonné důvody, za kterých lze výjimku podle § 56 odst. 1 ze zákazu škodlivě zasahovat do vývoje zvláště chráněných druhů živočichů a jejich biotopů ve smyslu § 50 téhož zákona, přičemž při nesplnění jen jedné z těchto podmínek musí dojít k zamítnutí žádosti, tj. k nepovolení výjimky. Žalovaný pro účel posuzování shrnul i procesní postup, který měl Magistrát jako prvostupňový správní orgán dodržet. Vysvětlil, z jakých důvodů dospěl k závěru, že je rozhodnutí Magistrátu přezkoumatelným a logickým způsobem odůvodněné a zabývající se předmětem žádosti žalobce. Přičemž žalovaný neshledal tendenční jednostranné hodnocení skutkového stavu Magistrátu ani, že by předpoklady správní úvahy Magistrátu byly zpracovány účelově.
23. Žalovaný se rovněž zabýval i pojmem „veřejný zájem“ a poukázal k tomu na rozhodnou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Vysvětlil, že z žádosti ani ze samotné podstaty požadované činnosti nevyplývá, že by byla žalobcova činnost ve veřejném zájmu a odpověděl na žalobcovu odvolací námitku, v níž tvrdil, že požadovaný zájem je v zájmu ochrany přírody, neboť se jedná o raky dovážené z Turecka, nikoli o jedince získané na území ČR či EU. Žalovaný též zohlednil účel zákona o ochraně přírody a krajiny ve smyslu § 1 ZOPK, jak se jím zabýval Magistrát a vážil protichůdné zájmy, jak je užívá ustanovení § 56. A sice 1/ zájem na ochraně zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, jenž je představován zákazy stanovenými v § 50 ZOPK, a 2/ širší zájem na obecné ochraně přírody, kterým je zásah odůvodněn. Konstatoval, že důkazní břemeno k prokázání obecného zájmu na ochraně přírody provedením zamýšleného záměru leží primárně na žadateli, neboť ten by měl mít představu o tom, čeho hodlá zásahem dosáhnout. Správní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

8/2024

orgán přitom musí vyjasnit, jakým způsobem a v jaké míře bude provedením záměru zasaženo do zájmu na zvláštní druhové ochraně, tedy jaké konkrétní zákazy podle § 50 ZOPK budou zásahem porušeny. Následně pak stejný správní orgán musí provést vážení těchto konkurujících si veřejných zájmů, což Magistrát, byť úsporně, ale přece učinil. Žalovaný nepomněl odhlédnout ani od skutečnosti, že žalobce jako žadatel neposkytl na podporu svého tvrzení žádné podklady, ze kterých by vyplývalo, že zájem žalobce je v souladu s ochranou přírody. Žalovaný dále rozvedl úvahu ve vztahu ke skutkovým okolnostem dané věci, kdy konstatoval, že z žádosti není seznatelný ucelený řetězec, jak bude s dovezenými jedinci manipulováno od dovozu až po konzumaci, neboť žalobce jako dovozce a prodejce by byl schopen kontroly pouze v době jejich držení, ale následné držení jinými subjekty by nebylo nijak ošetřeno. Nebylo by přitom kontrolovatelné, kdo a jakým způsobem bude dále držet a nakládat se zakoupenými jedinci. Vše za situace, kdy se zákazy ve smyslu § 50 ZOPK vztahují i na další osoby. Uvedené považoval žalovaný za zcela zásadní pro to, aby nedocházelo k případnému zavlečení račího moru či jiných nemocí do volné přírody, a aby nedocházelo k možné záměně s odchycenými jedinci na území ČR. Uzavřel, že takto navržená činnost je v rozporu se zájmy na ochraně přírody, neboť (i) riziko zavlečení nemocí či případná záměna s raky z volné přírody je vysoké. V rámci úvahy zohlednil i skutečnost, že se bude jednat o jedince s jiným genofondem, tedy i riziko narušení genofondu přirozených populací v ČR s následky, které zde formuloval. Připustil, že se jedná o další podpůrný argument, proč nevešel na názor žalobce, že se jedná o záměr v zájmu ochrany přírody. Konkrétně v zájmu raka bahenního, neboť orgán ochrany přírody musí posuzovat záměr mj. v porovnání se zájmem ochrany přírody. Konstatoval, že primárním důvodem žalobce je komerční prodej raků ke konzumaci, což za veřejný zájem považovat nelze. Zohlednil rovněž, že žalobce ani v žádosti ani v odvolání ničeho bližšího netvrdil a nedokládal, ale pouze namítal, že požadovaná činnost není v rozporu se zájmem ochrany přírody, což shledal žalovaný nepravdivým a zároveň samo osobě nedostačujícím pro povolení výjimky.

24. Z uvedeného je zřejmé, že se oba správní orgány žádostí pečlivě zabývaly, stejně tak žalovaný reagoval na žalobcem uplatněné odvolací námítky. Jejich rozhodnutí nepostrádá žádný ze zákonných atributů shora citovaného § 68 odst. 3 správního řádu, tedy nejsou nepřezkoumatelná, jak žalobce tvrdí. Prostý nesouhlas žalobce se závěry obou správních orgánů, pro které nevešly na jeho žádost o povolení výjimky, při tom důvod nepřezkoumatelnosti nezakládá.
25. Námítka není důvodná.
26. Neopodstatněným soud shledal i *druhý žalobní bod*, v něm žalobce tvrdil porušení zásady legitimního očekávání a rovného zacházení poukazem na jiné rozhodnutí o výjimce udělené společnosti PATRIK Holding. K tomu soud uvádí, že okolnosti, za nichž bylo vydáno povolení výjimky této společnosti, jsou jiné (dovoz raka bahenního z Arménie a Bulharska ve speciálně upravených kontejnerech), přičemž bližší podrobnosti této věci soudu nejsou známy, soud se tak blíže vydáním této výjimky nemůže zabývat. Pokud však žalobce v této souvislosti poukazyval na to, že při vědomí vydání výjimky společnosti PATRIK Holding požádal o udělení stejné výjimky, ta mu byla udělena, avšak následně byla zrušena (zrušené rozhodnutí Magistrátu v přezkumném řízení žalovaným), je třeba uvést, že toto zrušené rozhodnutí Magistrátu nemohlo žalobcovo legitimní očekávání založit, neboť se jednalo o nezákonnou praxi správního orgánu, která podle ustálené

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

8/2024

judikatury správních soudů legitimní očekávání založit nemůže. Pro úplnost soud dodává, že pro posouzení žádosti jsou vždy rozhodné konkrétní skutkové okolnosti dané věci a je tedy na žadateli, aby správnímu orgánu poskytl dostatek tvrzení a podkladů pro ně, jak bude blíže pojednáno u následného žalobního bodu.

27. Námitka není důvodná.

28. Za neopodstatněnou soud považuje i *třetí žalobní námitku*, že měl být žalobce poučen správními orgány tak, aby jeho žádost splňovala podmínky pro udělení výjimky. Soud ve shodě se žalovaným uvádí, že právní předpisy takovou povinnost správnímu orgánu neukládají. Nadto judikatura správních soudů dovodila důkazní břemeno na straně žadatele o povolení výjimky podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015 č. j. 6 As 73/2015-40). Bylo tedy na žalobci, aby svou žádost podal tak, aby zákonné podmínky pro povolení výjimky dle § 56 odst. 1 ZOPK splňovala. Soud podotýká, že žalobcova žádost formální náležitosti splňovala, přičemž se nelze domáhat poučovací povinnosti tak, aby byl poskytnut komplexní návod, co žalobce měl nebo mohl v daném případě učinit, aby dosáhl žádaného účinku, neboť poučovací povinnost správního orgánu ve vztahu k žadateli spočívá pouze v tom, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010 č. j. 1 As 51/2010-214).

29. Námitka není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení.

30. Soud proto žalobu postupem podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. listopadu 2024

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.